

РЕШЕНИЕ

№ 1019

гр. София, 15.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 18.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3743** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Р. България.

Образувано е по жалба на Ю. Ш., гражданин на Р. Т., [дата на раждане], подадена чрез адв.Д., против Отказ на виза от 15.03.2023 г. по негово заявление от 14.12.2022 г., издаден от Съветник консул при Генералното консулство на РБългария в [населено място], Р. Т..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в неправилност, немотивираност, нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8, ал.1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на личен и семеен живот. В депозираната жалба са изложени подробни съображения за изпълнени изисквания на закова във връзка с издаване на поисканата виза. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, както и да присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят се представлява от адв.Д., която поддържа жалбата и моли Съда да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Съветник консул при Генералното консулство на РБългария в [населено

място], Р. Т., не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление (л.10 и превод на л.69), подадено на 14.12.2022 г. в генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Т., Ю. Ш., гражданин на Т., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение от Министерството на правосъдието, че Ю. Ш. не е български гражданин; 2. Акт на раждане на Ю. Ш.; 3. Удостоверение от [община], че Ю. Ш. е вписан в регистрите на населението на [населено място] със забележка, че е лишен от българско гражданство съгласно Указ № 114/25.05.1978 г. на Държавния съвет-С.; 4. Удостоверение за идентичност на имена от МВнР на Р. Т.; 5. Декларация за националност, издадена от Министерството на кооперациите за селскостопански работи на Р. Т.; 6. Изселнически документ, издаден от Министерството на кооперациите за селскостопански работи на Р. Т.; 7. Договор за отдаване под наем на една стая от къща, находяща се в [населено място] бани, обл.Х., собственост на М. М. П.. 8. Нотариален акт от 25.03.2022 г., по силата на който М. М. П. става собственик на недвижим имот – УПИ, двуетажна жилищна сграда, гараж и второстепенна постройка в [населено място] бани Гърбище, обл.Х.; 9. Декларация от М. М. П., че ще предостави жилище и адрес на пребиваване на Ю. Ш.; 10. Справка за банкова сметка на Ю. Ш. с наличност от 4295 лв.; 11. Свидетелство за съдимост на Ю. Ш., от което е видно, че същият не е осъждан; 12. Извлечение от семейния регистър, касаещо Ю. Ш.; 13. Копие от международен паспорт на Ю. Ш., издаден от компетентните власти в Р. Т.; 14. Извлечение от банкова сметка на Ю. Ш..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ. Отказът е постановен на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Р. България в [населено място], Р. Т., с която М. В. А. – съветник КДЛ, е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Приети са още изразеното становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ по извършената съгласувателна процедура по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, дадено във връзка със заявление от 14.12.2022 г. от Ю. Ш., от което е видно, че териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на чуждия гражданин; както и съставените документи и изразеното становище от дирекция „Миграция“ в МВР по извършената съгласувателна процедура: документи във връзка с извършена по чл.30 от НУРИВОВР процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците – група „Миграция“ при ОД на МВР-гр.Х..

При проверката е съставена докладна записка от 08.02.2023 г., в която е отразено, че турският гражданин е основал искането си за издаване на виза с разпоредбата на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ: разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Р. България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Извършена е проверка на място на адреса в [населено място] бани, обл.Х., при която е установена връзка с наемодателя на имота М. М. П.. Същият е заявил, че Ю. Ш. е далечен негов роднина, роден е в България, но се е изселил със семейството си в Т.. Турският гражданин се е явил лично в група „Миграция”, като е заявил, че на 7-годишна възраст семейството му е заминало на екскурзия в Т. и са останали да живеят там, като не са се изселили по изселнически спогодби и след това той е лишен от българско гражданство, което сега иска да възстанови.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 15.03.2023 г. Жалбата е подадена до съда по пощата на 29.03.2023 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.9) - в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.8) и при наличието на правен интерес от оспорване. По силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят твърди да е налице такова засягане. Поради изложеното жалбата му е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Р. България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Р. България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл.10 от ЗЧРБ; Заповед № 152/03.09.2021 г. на генералния консул на Р. България в [населено място], Р. Т. (л.32, л.33), както и писмо на дирекция Човешки ресурси и административно обслужване в МВнР (л.62).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от

ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него. В разглеждания случай административният орган е възприел, че не са доказани по безспорен начин предпоставките, визирани в разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Мотивирал е издадения отказ с това, че лицето не е доказало достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Разпоредбата на чл.15, ал.1 ЗЧРБ предвижда, че виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Р. България на едно от основанията, посочени в този закон. Съдът намира за недоказано обстоятелството, че визата е поискана на основание чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, според която норма разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Р. България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Т. основание не е посочено в заявлението за издаване на визата, а се появява за пръв път в докладната записка на ОД на МВР-гр.Х., след като вероятно е устно споделено от апликанта. Наред с това анализът на текста на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ налага извода, че като кумулативно изискване, предвид използвания съюз „и“, законодателят е поставил чужденецът да е заявил желание трайно да се установи на територията на страната. Именно това изискване в случая не е изпълнено, защото чуждият гражданин по никакъв начин не е афиширал намерението се за трайно установяване на територията на страната ни. Правилно административният орган е приел, че от данните по преписката не се установява това императивно изискване. Но дори да беше налице изявление в горния смисъл, по аргумент от чл.176, ал.3 ГПК доказателствена стойност имат само тези частни документи, които удостоверяват неблагоприятни за лицето обстоятелства. В случая това не е така, а по силата на чл.154, ал.1 ГПК апликантът носи доказателствена тежест да проведе пълно и главно доказване на благоприятния за него факт по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, че желае да се установи трайно на територията на страната ни. Сключеният договор за наем не е достатъчно обстоятелство в тази насока.

Съгласно разпоредбата на чл.170, ал.2 АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият следва да установи, че са били налице основанията за неговото издаване. За разрешаване на спора Съдът следва да съобрази последиците от доказването или недоказването. Тежестта на доказване е правото на Съда да приеме за неслучил се всеки факт за чието съществуване няма доказателства по делото и по аргумент от нормата на чл.171, ал.4 от АПК тя е приложима когато на страната, носеща тежестта на доказване, са дадени указание че за факта не сочи доказателства. С разпоредителното заседание Съдът указа на подателя на жалбата, че

носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения, като може да ангажира всички допустими доказателства.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл.170, ал.2 АПК. При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОД на МВР-гр.Х., обективирани в отрицателното му становище. Същото е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – той не е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба, нито по собствено желание, а е лишен от българско гражданство съгласно Указ № 114/25.05.1978 г. на Държавния съвет-С.. Установените обстоятелства навеждат на извода, че апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от Съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Неоснователно е позоваването в жалбата на българския произход на кандидата. Приложените към заявлението му документи указват, че същият няма българско гражданство, а е гражданин на Р. Т.. От друга страна жалбоподателят не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Същият безспорно е роден в България, но я е напуснал в много ранна възраст. На територията на Р. Т. е семейството му, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че същият поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Няма никакви доказателства за негови социални, културни или други връзки със страната ни.

Съдът намира за неоснователни наведените доводи за нарушаване на чл.8 от ЕКЗПЧОС, по следните съображения:

Безспорно е, че жалбоподателят живее постоянно със семейството си на територията на Р. Т.. В тази връзка, с постановяването на оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Р. България не би могло да бъде засегнато по какъвто и да е начин правото му на личен и семеен живот. Същият няма да бъде разделен от своите най-близки семейни членове.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Актът е мотивиран с установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт за наличие на намерение за трайно установяване в Р. България съгласно чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Това обстоятелство, обсъдено съвкупно със становището на ОД на МВР-гр.Х., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанията по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за

съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения Съдът намира, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. Ш., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] , против Отказ на виза от 15.03.2023 г. по негово заявление от 14.12.2022 г., издаден от Съветник консул при Генералното консулство на РБългария в [населено място], Р. Т..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: